

РЕМЕШИЛО- РИБЧИНСЬКА Ореста Ігорівна

Випускниця
архітектурного факультету
(1981)

Доцент
кафедри дизайну та основ
архітектури
інституту архітектури
НУ «Львівська політехніка»

Народилася 16 травня 1959 р. у м. Львові. Батько, Ремешило Ігор Іванович, — скрипаль, більше ніж 50 років пропрацював в Академічному симфонічному оркестрі Львівської філармонії, був його концертмейстером. Разом із братом Тарасом грав у квінтеті. Помер у 2002 р. Мати, Сендецька Рогніда Ільківна, — кандидат медичних наук, відомий хірург-онколог Львівського державного онкологічного регіонального лікувально-діагностичного центру, засновник Мамологічного відділу. Присвятила онкології понад 50 років життя. Померла 3 грудня 2015 р.

Ореста Ігорівна отримала хорошу освіту, за що дуже вдячна батькам. Зокрема закінчила Спеціалізовану середню школу № 4 з поглибленим вивченням англійської мови, музичну школу № 1 по класу фортепіано та Дитячу спортивну школу № 1 (спеціалізація «Великий теніс»).

Для того, аби вступити до Львівської академії мистецтв, відвідувала приватні заняття. Навчання давалося легко. Тяжко пережила незадовільну оцінку на останньому вступному іспиті з історії СРСР. У той же рік із великою надією подала документи на архітектурний факультет ЛПІ. І мрія збулася! Політехніка на все життя стала для неї другою домівкою. Так, з 1976 р. і до сьогодні Ореста Ігорівна у цьому величому закладі: з 1978 р. — як студентка, а з 1981 по 1989 р. — як архітектор на посадах «інженер» та «старший інженер» в СПКБ. Протягом 1983–1987 рр. була здобувачем наукового ступеня кандидата філософських наук на кафедрі філософії Львівського національного університету імені Івана Франка.

Реалізовані авторські архітектурні проекти та успішний захист кандидатської дисертації на тему «Архітектурне середовище як середовище буття та фактор формування особи» сприяли вступові у Національну спілку архітекторів України, а згодом — Міжнародну організацію з охорони пам'яток та історичних місць ІКОМОС.

З 1989 р. і до сьогодні працює на кафедрі дизайну та основ архітектури Інституту архітектури НУ «Львівська політехніка». З 1993 р. — доцент цієї ж кафедри.

О. І. Ремешило-Рибчинська — багаторазовий стипендіат Віденського технічного університету, Академії наук у Варшаві, Міністерства культури Польщі; гостьовий лектор у вишах Польщі, Німеччини та Португалії; ініціатор та учасник багатьох міжнародних проектів, зокрема таких: «Дослідження культурного ландшафту Котліни Єленьогурської» (1904–2002), «Програма інвентаризації та дослідження архітектурної та мистецької спадщини с. Підгірці Львівської області» (1997–2012), «Відновлення історичних кладовищ на Любачівщині (с. Жуків)» (2007–2009), Міжнародний пленер архітектурних шкіл у Хелмно (РП) (2005–2015), Міжнародний проект ЕРАЗМУС МУНДУС ІНФІНІТІ (2013–2016).

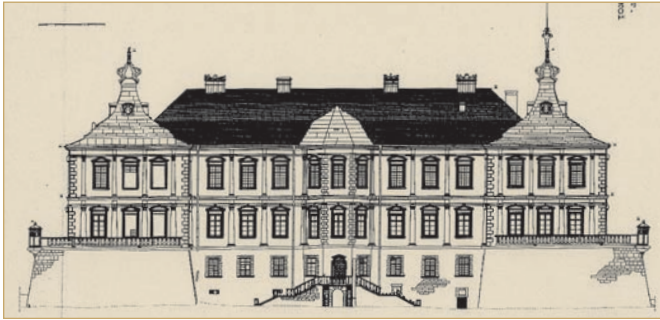
Ореста Ігорівна вже більш як 20 років кожного літа разом зі студентами в межах вітчизняних та міжнародних експедицій, обмірних практик та пленерів займається обстеженням та фіксацією стану архітектурно-

Із синами Гордієм, Северином та Адріаном

Відновлення українських кладовищ на Любачівщині, 2008 р.

Обмірні креслення споруди палацу XVII ст. замку у с. Підгірці Львівської області (північний фасад, 1998–1999 рр.)

мистецької спадщини. Є організатором міжнародних наукових, пошуково-освітніх семінарів, воркшопів та конференцій.

У 2003–2006 рр. навчалася в докторантурі. В 2009 р. результати докторської дисертації на тему «Методологічні основи ревалоризації архітектурних ансамблів» були представлені на міжкафедральних семінарах інститутів архітектури у НУ «Львівська політехніка» та Харківському національному університеті будівництва та архітектури. Дослідниця вважає, що архітектурний ансамбль у поєднанні з характерним доквіллям трактується як матеріалізована система організації простору, зумовлена утилітарними та духовними функціями конкретної історичної доби в контексті відповідного середовища. Причому, відзначає її подвійну природу, де, з одного боку, матеріальна структура чи матеріальна субстанція загалом розглядається як документ історії, документ матеріальної культури, а з другого — як твір архітектурного мистецтва, що характеризується мистецьким задумом, художньо-образною виразністю. Саме ці аспекти є важливими в процесі ревалоризації архітектурних ансамблів, що є предметом досліджень Орести Ігорівни.

О. І. Ремшило-Рибчинська є автором більш як 100 наукових, практичних публікацій (серед них статті й каталоги), низки науково-пошукових та архітектурних проектів. Має авторські свідоцтва на обміри пам'яток архітектури. Малярські роботи неодноразово виставлялися та публікувалися у кафедральних каталогах. За визначні досягнення у навчальній і науковій діяльності та багаторічну плідну працю неодноразово нагороджувалася почесними грамотами та дипломами НУ «Львівська політехніка», Національної спілки архітекторів України та ІКОМОС.

Упродовж навчання та трудової діяльності вела активну громадську роботу, зокрема була членом профспілкового комітету інституту. Сьогодні є членом Ради «Просвіта» НУ Львівська політехніка», президентом РК «Львів-Центр», активною учасницею Ротарійського руху в Україні. Більше ніж 20 років (1978–2002) — учасниця Народного камерного вокального ансамблю «Аколада». Неодноразово боролася за честь політехніки, зокрема брала участь у змаганнях із тенісу в м. Львові. Ореста Ігорівна легко спілкується з людьми, володіє трьома іноземними мовами; генератор ідей та науково-пошукових проектів.

Виховала трьох прекрасних синів: Гордія, Северина та Адріана Рибчинських. Старший — хірург-онколог Львівського державного онкологічного регіональ-

ного лікувально-діагностичного центру, працює над дисертацією. Двоє молодших синів ще змалечку були учасниками експедицій, організованих мамою, тому й обрали професію архітектора. Після закінчення навчання в НУ «Львівська політехніка» Северин, опанувавши нову спеціальність, працює веб-розробником в ІТ-компанії; одружений. Невістка Оля працює економістом та завершує роботу над кандидатською дисертацією. Наймолодший Адріан — графічний дизайнер, продовжує навчання на рівні PhD в Естонії. Разом із чоловіком, Тарасом Янко, — завідувачем кафедри реставрації Львівської національної академії мистецтв, Ореста Ігорівна любить проводити час з його онуками — Олексієм (десять років) та Настунею (чотири з половиною роки).

Життєве кредо Орести Ігорівни — «Дарувати людям добро!». Вона надихає молодь, із неабиякою легкістю збагачує знаннями студентів, боляче сприймає зраду, а також втрату мистецької довершеності рідного міста. В одному зі своїх віршів пише:

*За нами, львів'янами,
Невидимі сили пильнують.
Вони в маскаронах будинків
Тихенько і мило ночують.*

*То дивляться поглядом ніжним
Мадонни,
То все контролюють Атланти,
тримаючи тонни...*

*Тут вийшла із брами щаслива сімейка,
А під «шевролетом» там скрипнула рейка...
Ось фотографують натхненні туристи,
А онде кораблик готовий поплисти...*

*Фасад змалювали пройдисвіти діти,
А он на балконі дівча лиє квіти,
Прохає подачки нездійснена дама,
Колише візочок усміхнена мама...*

*Я йду по бруківці, ледь чутно ступаю,
Бо, може, їх погляд зненацька впіймаю;
Загляну в прекрасні, глибокі вічі,
Відтак, запалю я церковні свічі.*

*І щиро помолюсь за ріднеє місто,
За те, щоб ніколи не було тут тісно
Щасливим, усміхненим, щирим, здоровим
Моїм рідним і близьким, та й просто знайомим.*

Обмірні креслення південного фасаду споруди дерев'яної церкви кінця XVII ст., яка згоріла у 2006 р., с. Підгірці, Львівська область, 2003 р.